

fornødent. Vi behandlede i Gaar et Lovforslag, der gik ud paa at tilvejebringe billig Jord for Landarbejdere. Det er en udmærket Lov, der vedrører en af de vigtigste Samfundsopgaver, der ligger for; den gaar ud paa at skabe Hjem ude i Landet med lysere og bedre Levevilkår for Landarbejderne. Den gaar ud paa at faa gjort Jorden mere frugtbringende, saaledes at der kan faas langt mere ud af den. Jeg tillader mig at hævde, at der trænges ikke til at lave nye Virksomheder for at skaffe Arbejderne Brød, thi Landbruget kan føde mere end det dobbelte Antal Arbejdere af det, der nu findes i Landbruget; jeg overdriber ikke, naar jeg siger mere end det dobbelte Antal, jeg kunde fristes til at bruge større Tal. Der ligger en Opgave, der betyder noget, at stille efter, at Arbejderbefolkningen ikke drages fra det sunde, naturlige Erhverv, vort bedste Erhverv, og drages ind til kunstige Erhverv, hvor den tager Skade paa mangfoldig Vis, og hvor det navnlig ogsaa ender med Arbejdsløshed, som vi se her.

Til Trods for, at dette er rigtigt, hvad jeg bestemt holder paa, at det er det bedste Raad i det lange Løb, kan det jo ikke hjælpe øjeblikkelig. Vi maa gaa andre Veje i Øjeblikket; det nytter kun lidt at sige til Arbejderne: Der er Arbejde nok ude paa Landet, I behøve ikke at gaa ledige; I kunne faa Arbejde derude; det nytter kun lidet at sige det, naar de ere vænnede fra det Arbejde, og naar det store Flertal er uskikket til at arbejde ude i Landbruget; det kunde maaske ogsaa være, at Landbruget selv ikke var tjent med at faa de Arbejdere til Tjeneste. Der maa altsaa træffes ekstraordinære Foranstaltninger; der maa absolut ydes øjeblikkelig Hjælp til dem, som lide uden egen Skyld. Det kan gerne være, at en hel Del af de Arbejdere, som nu gaa arbejdsløse, kan have nogen Skyld, men ved Siden deraf maa det erkendes, at en hel Del af den Arbejdsløshed, der findes, ikke er fremkommen ved Arbejdernes egen Skyld, men er noget, der har fulgt med Udviklingen. Og for saa vidt det er Samfundets Skyld, er det ogsaa Samfundets Pligt at træde hjælpende til.

De Foranstaltninger, der ere foreslaaede her i dette Lovforslag, skal jeg ikke komme ind paa at omtale nærmere, det har den højtærede Minister allerede gjort Rede for, og det er ingen Nytte til, at jeg kommer til at gentage noget af, hvad han har sagt. Men jeg vil navnlig understrege

hans første Bemærkning, nemlig den, at det er i første Række Kommunernes Pligt at hjælpe, hvor der er Nød paa Færde i Kommunen; det er i første Række Kommunens Sag frem for Statens, og det er der ogsaa i særlig Grad taget Sigte paa i det foreliggende Forslag. Jeg kan anbefale Forslaget paa det bedste, og jeg er glad ved at høre, at den ærede foregaaende Taler til Trods for, at vi have forskelligt Syn paa Arbejdsløshedens Aarsager, alligevel vil anbefale Forslaget til hurtig Fremme uden Udvalg.

H. N. Hansen: Jeg kan tiltræde de Betragtninger, vi nu have hørt til bedste for det foreliggende Lovforslag, særlig fra den højtærede Indenrigsministers Side. Jeg har i Virkeligheden intet at føje til, hvad den højtærede Minister fremførte, og kan ogsaa for mit Vedkommende finde, at det er rigtigt, at dette Lovforslag vedtages. Jeg lægger kun særlig Vægt paa, at Lovforslaget ikke fører os ind paa nye Veje, men følger de Veje, som Lovgivningsmagten har anerkendt som berettigede til Støtte i Forhold som dem, der her er Tale om, nemlig dels Hjælp fra Kommunernes Side gennem Arbejdsløshedskasserne, dels Hjælp gennem Hjelpekasserne med Bistand fra Statens Side. Jeg vilde have haft Betænkelighed ved, hvor megen Medlidenhed man end kan have med den store Nød, som nu er til Stede, at gaa ud over de Veje, som Lovgivningsmagten en Gang har anerkendt som berettigede Hjelpeveje for Kommune og Stat lige over for en saadan Nødstilstand. Jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne, at Københavns Kommune jo allerede har vist sin Redebonhed til at komme den bestaaende Nød til Hjælp og det i en saadan Udstrækning, at jeg synes, det maa fortjene alles Anerkendelse. Dette har maattet føre med sig, at Kommunen har paadraget sig større Byrder, end den ellers havde været nødt til, og jeg kan derfor ogsaa slutte mig til den Side af Lovforslaget, som gaar ud paa, at Kommunen skal have Ret til for dette Aar at paaligne en noget højere Indkomstskat, end den ellers er berettiget til. Det vil jo ikke være velset af de Skatteydere, som ogsaa paa anden Maade ere trykkede i Forvejen, men jeg kan ikke se andet, end at det vil være urigtigt at lade Kommunens i Forvejen betyngede Budget bære dette, som altsaa vil blive en yderligere Gældspost for den. Jeg tror, at det drejer sig om ca. 350,000 Kr., som paa denne Maade skulle lægges paa Befolkningen i